

שתי דרכים בסיסיות של החיים: כלפי המרכז והלאה מהמרכז

ברכות, כל ידידי היקרים. אני רוצה להתחיל בהרצאה זו בברכה מיוחדת שאת משמעותה העמוקה יותר תוכלו להרגיש אם אתם פתוחים אליה. אחרת, המילים תהיינה מילים בלבד. ברכה זו היא אמירה פשוטה: אמת מביאה אהבה ואהבה מביאה אמת. לא משנה מאיזה קצה של הצהרה זו אתם מתחילים, קצה אחד חייב להוביל לקצה השני, כך ששניהם הופכים לאחד. בנתיב הזה, אתם מגששים בו זמנית בשני הכיוונים.

במרכז הממשי של האישיות האנושית קיימת מסה של אנרגיה רב-עוצמתית, בוהקת בלבן. היא אש מתמדת שמבעבעת באופן מתמיד ומתפרצת בתוך עצמה. כל התפרצות/ פיצוץ זעיר מכפיל את המסה הפולטת גרעינים/ ליבה של אותו חומר ואנרגיה. כאשר תהליך בסיסי ויצירתי זה לא נחסם והוא הרמוני, רצף אינסופי של אנרגיה מתפשט ומציף בשמחה ובשְׁלוֹמוֹת / רְנוּחָה (well being - מצב של רווחה גופנית, נפשית וחברתית). הזרימה המתמדת מתפשטת ומתפשטת ועדיין מוכלת בתוך עצמה. אין תוהו ובוהו בתהליך זה.

בכל מקום בו מופיעה המסה האנרגטית היצירתית הזו, היא מביאה לאורגניזם את המהות הממשית ואת טבעו של החומר היצירתי. כפי שאמרתי, זו שמחה טהורה וְרְנוּחָה. אבל זה לא הכל. מכיוון שזו המסה האלוהית, היא חייבת להכיל את המודעות של הַסֵּדֶר הגבוה ביותר. כל ליבה מבעבעת ומתפשטת היא גרעין של מודעות עם פוטנציאלים אינסופיים של חוכמה, כישרון, יצירתיות – משאבים של כל אפשרות מתקבלת על הדעת. בתודעה זו, מצבים אינסופיים של ביטוי עצמי, אושר עילאי, הנאה נעלית ומיזמים חדשים מתעוררים, קיימים במצב הכי שְׁלוֹ ומוגן. אין מילים שיכולות לעשות עם זה צדק מרחוק. כל ליבה מכילה את כל מה שהיה אי פעם ושיכול להיות. אם מילים אלו מובנות בְּאֵמֶת במשמעותן מרחיקת הלכת, ממש פשוטו כמשמעו, כפי שהן נועדו להיות, שום דבר לא יכול להיראות אי פעם חסר תקווה לאדם אומלל.

השילוב של תודעה ואנרגיה הוא אכן רב עוצמה במלואו. זה יכולתו הכל יכולה (האומניפוטנטיות) המיוחסת נכונה לְאֵל ופּוֹרְשָׁה שלא כהלכה על ידי הילד שיש לו או לה ידע פנימי על האומניפוטנטיות הטמונה בתוכו ומשתמש בזה לרעה. השימוש לרעה מתרחש כאשר האומניפוטנטיות נמצאת בשירות הרצון העצמי של האגו הקטן. יש להתגבר על האחרון כדי למצוא את הגרעין האלוהי של האדם עצמו, שבו מושלת אומניפוטנציה נעלית / עליונה.

בני האדם פְּעָרִים לאין שיעור (אינם מודעים כלל) לעובדה שהם מבטאים/ מביעים חלק מההתפוצצות התמידית, מסת- האנרגיה הגדלה תמידית של התודעה והעוצמה. הם עשויים להכיר פילוסופיות מסוימות שמניחות שיש אמיתות אלו, אבל הם אינם מודעים לְעֵמֶק לכך שהם חֵלֶק, ביטוי לתחנת הכוח של עוצמה וחוכמה. המשמעות של כל החיים עוסקת בהשגת המצב בו התהליך האורגני של מסת האנרגיה מתרחש ללא חסימה/הפרעה. עם זאת, מצב התודעה של האנושות הכשילה במידה ניכרת את התהליך היצירתי הנְפָרֵשׁ. ניתן לאמוד את התפתחותו של הפרט על פי כמה שהיא או הוא מודעים לכך שתהליך זה קורה ותמיד מְפַנֵּים לזה יותר מקום.

אלה עובדות, ידידי, שעקרונית אתם כבר יודעים אותם. עם זאת, הם חייבים להיות מובאים לתשומת לבכם שוב ושוב במונחים חדשים, עם אור חדש וזווית אחרת, כך שבסופו של דבר אפשר להשיג התקדמות המובילה לחוויה רגשית של אמיתות אלה. ראשית, חוויה בהירה חדשה צריכה להתרחש במיינד, אשר נותנת את הדירבון / הגירווי ההכרחי ואולי תחושה חדשה של תפיסה / הבנה, כך שהמנגנון החוסם נחלש ותהליך ההתרחבות היצירתי מתחזק.

התודעה האנושית היא מצב שבו האדם יכול לבחור אחד משני כיווני חיים בסיסיים. האחד מְכַנֵּן להתפתחות ולסילוק החסימות. המגמה האחרת נמצאת הרחק מהראשון. אפשר להסביר את המצב האנושי, באופן הולם, כמאבק לוותר על הראשון ולמצוא דרך לתוך השני. רוב בני האדם היום עדיין לא מודעים לבחירה זו ועדיין מתרחקים מהמרכז. הם חותרים למצוא אושר שניתן למצוא רק בכיוון הנגדי. מכיוון שהם נבערים מדעת לכך שהם מכילים בתוך עצמם כל מה שיצטרכו אי פעם, הם מנסים לתפוס כל מה שהם צריכים מאחרים, מתחליפים, מאשליות.

כפי שאמרתי, התנועה כלפי המרכז היא תהליך אינסופי. אין עצירה, לא תוצאה סופית. זה חדש לְנִצָּח - הרחבת נופים ואפשרויות של הוויה מבורכת וביטוי עצמי. בתוך שפע זה של אפשרויות יצירתיות שעמום הוא בלתי אפשרי, כמו גם עייפות, כי עייפות היא רק תוצאה של הכוחות המונעים על ידי חתירה הרחק מהמרכז. מצב ההוויה המדהים ביופיו לא יכול להיות מועבר במילים. אתם צריכים גם לדמיין שמצב זה לא יודע כלל פחד מהו, שכן האדם יודע לחלוטין כי אין קץ לחיים מאושרים – יש רק בחירות נוספות וטובות יותר. חֶבְרִי, זה באמת לא אשליה. זוהי המציאות הבולטת של החיים הפנימיים של הוויה יצירתית. כאשר האדם יודע שכל הטוב יכול להיות ולא צריך להיגמר לעולם, כל עוד בוחרים בזה, מתחולל/ מתרחש חוסר פחד.

הכיוון השני, הַרְחָק מהמרכז, הוא סופי. ככל שהפרט נע לכיוון זה, כך הוא או היא מתייאשים יותר - לא רק משום שזו הדרך השגויה, הדרך שמובילה להרס ולאומללות, אלא גם משום שִׁירָאִים הם מהסוף. חוששים מהסוף רק כשהולכים בכיוון הלא נכון. כאשר בני האדם הולכים בדרך הלא נכונה, הם מאמינים שהקיום וכל תקווה לאושר עילאי נגמרים לנצח. כל בני האדם משתוקקים להגשמת הטבע הטבוע בהם, וזהו האושר הזה. כאשר נראה שההגשמה מתרחקת יותר ויותר, הם מאמינים שלא נקרית באופן תקווה או פתרון אחרים. במובן זה תפיסת הקץ אינה נכונה; אבל התפיסה כי יש קצה /

תחימה בכיוון הרחק מהמרכז נכונה. צריכה לבוא נקודת שבר, התמוטטות, כי כיוון זה מוביל למלכודת שאין לה דרך החוצה. לאור זאת, זוהי למעשה ברכה להגיע לנקודת השבירה. רק כאשר נקודת השבירה הושגה ניתן למצוא את הכיוון האחר. רק כאשר הישות מכירה, "אני נמצא במצב שממנו אין מוצא: הדרך הישנה שגויה", אפשר למצוא את הדרך האחרת, ולא אחרת.

ברצוני להצביע כאן שכל מי שחיו הם התנסות פורייה ומועילה הגיע לנקודת שבירה זו בתקופה קודמת של ההיסטוריה הרוחנית שלו או שלה. אדם כזה הגיע גם ל"נקודת האל-חזור", שבה שלט הייאוש המוחלט ונדקמה היה שאין דרך החוצה. זה הניע את האדם לנוע בכיוון אחר. לכן זו לעתים קרובות איולת להניח שזה טרגי כאשר אדם נע בוודאות במהירות אל נקודת ההתמוטטות. זה הכרחי כאשר ישות עדיין עיוורת לחלוטין ולכודה בטעות ובהרס. לנקודת השבירה יש אז את כוח הריפוי, האפשרות היחידה שממנה אפשר לחפש אחר הדרך הטובה, לראות אותה, ולהתחייב אליה. פלא היקום, של הבריאה הוא זה שככל שההרס מתקרב מהר יותר, כך קרובה יותר הגאולה שצריכה להיות. לפיכך, להגיע לנקודת השבירה שבה אין עוד דרך החוצה אלא ישועה יש חשיבות עמוקה להתפתחות של כל ישות. אז זה מוביל ישירות אל האושר של מציאת הכוח המתפרץ של העוצמה הרוחנית בפנים - התהליך המתמשך של התגשמות חיובית, של אפשרויות בלתי מוגבלות לקיום מענג ומשמעותי, של זהות עצמית (אמיתית), של הכבוד להיות בורא החיים של עצמו ביקום ולגלות/ להביע את אלוהים בתוך עצמו.

אני מעז לומר כי כל אחד מכם התנסה בשינוי כיוון זה אין ספור פעמים. הגעתם ליאוש, ללא מוצא החוצה. ואז משהו בכם השתנה. נעשיתם מודעים לעקשנות מתוחה בכיוון אחד. כל עוד המצב לא היה נואש, קיוויתם שהליכה בכיוון זה יוביל לתוצאה רצויה. רק כשהתברר שזה לא יקרה, ויתרתם על ההתעקשות המתוחה שלכם. משהו בכם נרגע – שיחררתם את הכיוון הישן – והביטו! ראו!, הייאוש נעלם. הופיעו פתרונות לגמרי לא צפויים. רק כשהגעתם לגבולותיו הממשיים של הכיוון הישן, כשהייתם נואשים, יכולתם לוותר על ההתעקשות העיקשת שלכם, האמונות הישנות, ודפוסי ההרס ולמצוא את הדרך שמובילה לכל מה שאי פעם יכולתם לרצות. חוויתם זאת פעמים רבות בצורה של קלות – ערך/ פחיתות ערך. אבל יש נקודה אחת משמעותית במיוחד כשזה קורה ברמה הכללית.

תסתכלו על האנשים בסביבה שלכם ותראו כמה עדיין על הדרך לכיוון נקודת השבירה שבה מגיעים לקצה. ראו איך הם פוחדים מקצה/ מגבול זה, ועם זאת הם מסרבים בעיקשות לחפש דרך אחרת. ואז אתם רואים כמה אנשים שנפתחים בדרך העליונה לעבר המרכז הפנימי שלהם, אשר ללא ספק השאירו את נקודת השבירה העיקרית מאחוריהם. כשאתם אומדים את הקיום האנושי מנקודת מבט זו, תראו כי האחרונים הם אכן מיעוט קטן מאד. וגם אתם הנמצאים כאן, מגששים כדי לפתור את הבעיות והמאבקים הפנימיים שלכם, עדיין נלכדים לעתים באופן לא מודע באוטומטיות הישנה. במקרים רבים נהגתם על פי כיוון זה מאות בשנים. רק כשאתם מודעים לעצמכם יותר ויותר אתם רואים בבסופו של דבר את התהליך ההרסני שמוביל אל הקצה שמעבר לו לא ניתן להמשיך באותו כיוון. לפחות עכשיו אתם עוסקים באופן משמעותי בבירור עובדה זו על עצמכם.

האישיות האנושית היא חלק בלתי נפרד מן הכוח המעולה והחומר היצירתי שהזכרתי. כשאני אומר, "האישיות האנושית", אני בעצם מתכוון לכל זה: האינטליגנציה המודעת, הרצון, כל היכולות והרגשות, שייתכן ובפוטנציאל כבר נפתחו או נרדמו. מאחר שנטיות הרסניות וְרָשָׁע אינם אמיתות כשלעצמם אלא רק עיוותים, גם הם נכללים. כך גם האגו המודע, שאינו דבר נפרד ושונה – הוא מאותו חומר יצירתי ומכיל את כל האלמנטים שיימצאו בגרעין ההוויה. לכן תהיה זו טעות לגשת אל ההגשמה העצמית שלכם כאילו אישיות - האגו שלכם שונה ביסודו של דבר ובמהותה מהכוח הפנימי שאתם רוצים להפעיל. אף על פי כן, כפי שאתם יודעים, האגו בהתפתחותו הנוכחית מוגבל מאוד בכוח ובאינטליגנציה לעומת החלק הגדול בהרבה שאתם רוצים להפעיל דרך הנתיב. לכן יש צורך להבין שהאישיות המודעת, אם כי המוגבלת יחסית, מכילה את כל מה שאתם צריכים כדי להפעיל ונהיית אחת עם הכוח הנפתח תמיד ומתפרץ של אהבה ואמת, תודעה ועוצמה, וחיים יצירתיים שהם תודעת האלוהים.

אף שמודעות האגו אינה מצוידת כראוי להתמודד עם החיים, היא בכל זאת ניהנת בפן מושלם בכל מה שאתם צריכים בכל מצב כדי לקבל את הגישה שמביאה אתכם לאיחוד עם הכוח הגדול יותר. זהו ידע שחשוב ביותר שיהיה ברשותכם. ללא הידע הזה אתם מיואשים, אתם חושבים שאתם חסרי אונים; אבל עם הבנה זו אתם יכולים לגשש באופן מלא תקווה ומשמעותי. אם בכל קושי, בכל עיקול בכביש שאתם לא יכולים לראות, יכולתם לומר, "כן, יש לי עכשיו ברשותי כל מה שאני צריך למצוא את הגישה התואמת את הכוח הגדול יותר", אז הכוח הזה יכול להפוך את עצמו ידוע לכם.

מהי ההתייחסות שיש לכם כלפי הקושי הנוכחי? זה מה שחשוב. זה המקום שבו יש לכם אפשרות לנקוט בגישה בונה או הרסנית, גישה אמיתית או הטעייה עצמית. יש לכם את הכוח לגלות מה אתם מרגישים באמת ולמה אתם מרגישים את זה. יש לכם את הכוח לבקש הדרכה מהחוכמה הגדולה ביותר שניתן להעלות על הדעת, שנמצאת בתוכם. יש לכם את האפשרות לרצות להיות על דרך מועילה/תומכת שמובילה ליצירה ולהתגלות ולא לויתור, כפי שנעשה לעתים קרובות כל כך (כשנתקלים) בקושי. יש לכם גם את הכוח לשחרר אחיזה עיקשת נוקשה ועקשנית בעמדות לא מודעות/תת הכרתיות שאופייין טרם נחקר. יש לכם את הכוח להתגבר על הפיתוי להתמכר להיכנעות ולרחמים עצמיים. לכן אני לומר לכם: תבינו שיש לכם כל מה שאתם צריכים כדי לקחת על עצמיכם את הגישה להפעיל את הכח הגדול ביותר ביקום. כל רגע חי - לא אכפת לי אם זה יפה או מכוער, קל וחסר דאגה או קשה וכבד - מכיל את הפוטנציאל להיות באושר, בתנאי שאתם חודרים אל **עכשיו** לרמה העמוקה ביותר שלו. כל רגע מכיל את האמת האולטימטיבית, אם אתם רוצים רק לפנות לכיוון הנכון.

ייתכן וקשה להסכים עם מילים אלו, ואולי אפילו קשה יותר להרגיש. אבל אם בכל רגע נתון של הדרך שלכם אל האור, לאמת, לאהבה ולהגשמה אתם מתייחסים למשפט זה מאוד ברצינות ומהרהרים במשמעות שלו, היכן שיש חושך יגיע אור. כל שנייה בחיים שלכם מכילה את הכל ואת הסופיות. זה לא ביטוי בלבד, זו המציאות המוחלטת, לְנִצָּח ברת מימוש. גם אם אתם זזים, עדיין ב(איזור) השגיאה שלכם, לעבר הקצה היכן שהתפנית צריכה להגיע, טוב הוא אם באמת תגששו ותתפללו להבנה. מילים

אלו יקבלו פתאום משמעות חדשה. איפה שחוסר תקווה נראה כעובדת חיים, אפשרויות הולכות וגדלות של התרחבות חדשה יתחווירו לכם כמציאות הבולטת ביותר שחוויתם אי פעם.

כדי להפוך את כל זה קצת יותר קל להבנה, בואו נסתכל על מכשול חשוב מאוד. דיברנו על מכשולים רבים, כגון התפיסות המוטעות שלכם ועמדות הרסניות, בדרכים ומתוך גישות רבות. בשלב זה, אני רוצה לפשט את העניינים. הייתי רוצה לדון במכשולים האלה במונחים של תנועות הנשמה, המשקפות את העמדות האישייות. אם אתם נהיים יותר מְכַנְנִים בעדינות / במדויק לתנועות הנשמה שלכם, אתם תקלטו בקלות שכל גישה שאתם נוקטים מניבה תנועה מסוימת. אם אתם נמצאים בגישה של אהבה, למשל, תנועת הנשמה שונה מאוד מזו שמשקפת יחס של פחד ושנאה.

המכשול / החסימה הגדולים ביותר הם פחד, במיוחד פחד לא ידוע ולא מודע. עליכם להבין בבירור כי מילים אלו מתייחסות לזמן שלאחר שחומר מודחק נעשה מודע, כי אי הידיעה מה קורה בתוך העצמי הוא ללא ספק המכשול הגדול ביותר שיש. פורות היא סיבה גדולה יותר לפחד מכל גורם אחר. כל הרסנות קשורה לפחד - באה ממנו, ו/ או מובילה אליו ומנציחה אותו. פחד הוא רכיב / אלמנט חשוב מאוד. תנועת הנפש של הפחד היא מתח, התכווצות ועצירה של הזרימה מהאנרגיה המרכזית הפנימית המְחֵיָה אתכם. הפחד חוסם את הפתח שדרכו חיים המתחדשים מעצמם זורמים אל האורגניזם החיצוני. כפי שהסברתי בהרצאה האחרונה, הפחד קופא, משתק, מפסיק תנועה. לפיכך מדויק לציין שתנועת הנשמה של פחד היא לא תנועה. לכן יש חשיבות רבה להבנת פחד במונחים של הדינמיקות של תנועות הנשמה.

אנחנו דנו באלמנטים רבים של פחד בעבודה זו. מצאתם מְהֵם חלק מהפחדים שלכם, למה אתם מפחדים, מהן התפיסות המוטעות הקיימות שיוצרות פחד, וכן הלאה. אני לא רוצה לבחון שוב את הפחד בהקשרים אלה. במקום זאת, אני אומר לאלו מכם שאינם מודעים לפחדים שלכם כאשר אתם אומללים, שהכרח שיהיה בכם פחד אם יש משהו שמכביד עליכם או מתסכל אתכם. אם אתם מרגישים שהביטוי העצמי שלכם מעוכב, אם אתה מרגישים שיש בחיים יותר ממה שאתם חווים / מתנסים, אזי הכרחי שיהיו לכם פחדים שאינכם יודעים עליהם. עליהם לחוות את הפחד הזה, עם הזמן, כדי להתגבר עליו.

כפי שאמרתי, הדינמיקה של הפחד היא מתח, התכווצות, שיתוק. התכווצות כזו מונעת את הזרימה היצירתית. אם אתם מעמיקים מספיק ובאמת מתעמתים עם הפחד בקור-רוח, אתם חייבים תמיד לזהות שהוא נובע מתשוקה חזקה מאד, מכווצת, עקשנית למשהו. כמה מהפילוסופיות אף מצדדות / תומכות בחוסר הנכונות משום שהן מכירות עובדה זו, אם כי הרעיון של חוסר נכונות יכול בקלות להיות לא מובן כהלכה. אין להתבלבל בין חוסר נכונות לבין אדישות, היכנעות / ויתור, בריחה מהקונפליקטים שהרצונות הלא מפותחים עשויים להביא. רצונות בריאים הם נינוחים. הם נמצאים בקצב אחד עם אנרגיית החיים המתפרצת ונפרשת פנימה. הרצון המכווץ הוא זו שאומר, "אני חייב, שאם לא כן... לא אקבל" לא "כתשובה". סוג זה של תשוקה מייצר פחד, שכן הוא בא מתוך חוסר אמון

ובכך למעשה מתוך פחד. "אני חייב לקבל את זה, אני לא אוותר", מכחיש את אפשרויות החיים המתגלות תדיר. הוא מתעקש על דבר מסויים אחד ברגע מסויים אחד בדרך מסויימת אחת. לכן הוא חושף חוסר אמון, בורות של היקום, פחד כי לא ניתן לקבל משלך - וזה בא מתוך החושך שלא רואה דרכים ואפשרויות אחרות אלא האחת שהוא מתעקש עליה. לכן הוא מכווץ בתוך עצמו.

רצון עז מסוג זה נמצא תמיד מאחורי הפחד. וכאשר אתם חווים, מכירים בכך ובוחרים את הרצון הזה, תראו תמיד אלמנטים חסרי אמון מאחורי זה. אם כך אני אומר לכם, ידידי, הביטו בפחדים שלכם מנקודת מבט זו, שכן הכאב הפנימי הגדול ביותר הוא תנועת הנפש המְכַנְנָת. רק כאשר אתם מוותרים על הרצונות הספציפיים שמאחורי הפחד יעלם הפחד ותנועת הנשמה תירגע. כך תוכלו לְפַנּוֹת מקום לאפשרויות האינסופיות בתוך היקום הפנימי שלכם לגילויים חדשים. לפעמים זה עשוי לציין נטישה מוחלטת של רצון כי אתם מוצאים שזה הרסני לכשעצמו. בהזדמנויות אחרות, הרצון עצמו תָקַף לחלוטין, אבל הדרך שבה אתם מתעקשים להגשים אותו היא לא מציאותית ומובילה לכאב ולאכזבה. במקרים אחרים, הרצון עשוי שוב להיות תקף לכשעצמו, אבל המוטיבציה מאחורי זה עשויה לבוא ממגמות תלותיות, של ניכור עצמי. נסו לברר את הרצונות שמאחורי כל פחד. זה המסר שלי אליכם הלילה. אם באמת תתפללו עבור הבנה פנימית ופעולה פנימית, משהו ישתנה בכם בצורה קיצונית מאד.

עכשיו, האם יש שאלות בקשר להרצאה זו?

שאלה:

כן. להרפות מרצונות אלו הוא אקט של רצון?

תשובה:

כן, של הרצון הפנימי. לעתים קרובות הרצון עצמו עשוי להיות לגיטימי ואפילו בריא כפי שרמזתי קודם. אבל ההתעקשות "אני חייב את זה עכשיו" או "אני לא חייב את זה עכשיו" מזיקה עד מאד. מה שאני מציע הוא לא בהכרח לוותר על הרצון כשלעצמו. אלא לוותר על תנועת הנשמה המכווצת שקשורה לכך שיש את הרצון. זוהי החלטה מודעת המכוונת כלפי האני המרגיש הפנימי, שבו אתם מרגישים את עצמכם משחררים משהו, מוותרים על עמדה מסויימת. בואו ניקח דוגמה אוניברסלית פשוטה: הפחד ממוות מכיל את הרצון לחיות. אין משהו שלא בסדר עם הרצון הזה כי זו עובדה של הבריאה שהחיים בלתי פוסקים. אבל הפחד ממוות מכיל כל עמדה שיקרית בה דנתי בהרצאה זו. מוות פיזי הוא, ברמה מסויימת, נקודת השבירה הסופית הרחק מהמרכז. מכיוון שכל יצור אנושי מתרחק מהמרכז במידה רבה או פחותה, על כל אחד לחוות מוות. לכן, אתם חוששים ומתכווצים כנגד הגבול הזה. אבל הִקְשָׁת התוצאה של הפעולה שלכם, היא פעולה פנימית בלתי סבירה. זה מרמז על סירוב לקבל את האחריות ואת ההשלכות על הפעולות והבחירות שלכם. אם תלכו מזרחה ותבקשו לצאת מכיוון מערב תהיו בקונפליקט קשה עם עצמיכם ועם החיים. קבלת המוות בדרך הנכונה פירושה לא יותר מאשר קבלת ההשלכות של הכיוון שהייתם בו בעבר. זה לא צריך להתפרש כזניחת הרצון

לחיות. למעשה, הרצון למות הוא רחוק מלהיות בריא. הוא נובע מפחדים מְכַעֲתִים / אימתניים ומהרצון להימלט. לכן אני לא אומר שכדי להתגבר על המוות ועל הפחד מהמוות, עליכם לזנוח את הרצון לחיים.

מה שאני אומר הוא שהיחס הבריא המוביל לחיים יהיה יחס קצת כמו זה: "הנה מגיע המוות, אני לא יודע אם אני אמשיך בחיים. אני רוצה להמשיך לחיות. האינטלקט החיצוני שלי יודע רק את הפילוסופיות של החיים כרצף, אבל אני לא יודע ומרגיש עד כה את האמת של הרצף הזה. אני רוצה את חיי הנצח, אם אכן קיימים. אם כי אני לא ארמה את עצמי על ידי העמדת פנים שאני מרגיש את האמת של החיים כרצף. אני משחרר את הפחד שלא אחיה ומקבל את מה שמגיע, באמונה שהיקום מיטיב הוא, גם אם אני לא יכול כעת לדעת, לראות, ולחוות את הרצף שאני באמת רוצה." זוהי הגישה שתביא בסופו של דבר את החוויה הפנימית של האמת שהחיים הם נצחיים. כמה מהר זה יגיע תלוי עד כמה הגישה שלכם אמיתית ועד כמה אתם חווים אותה לעומק. עד כמה אתם משחררים מתוך אמון ומרשים לעצמיכם להיסחף, בתוך כך שאתם כנים בה בעת, יקבע כמה מוקדם הנסיון יוכיח לכם שאין ממה לפחד. כי החיים, אכן, הם תהליך ניצחי.

שאלה:

איך אפשר להוציא את הפחד מתוך המערכת שלכם?

תשובה:

אתם יכולים להוציא את הפחד מתוך המערכת שלכם על ידי זיהוי מה עומד מאחורי זה ואיפה אתם נאחזים במצב מכווץ, ולשחרר את הכיווץ. תפגשו את הפחד ישירות במקום להתחמק ממנו. הפחד נשמר כאשר לא מתמודדים איתו. כאשר אתם פוגשים בפחד, אתם יכולים לזהות, לחוות, ולשנות אותו בהתאם למציאות ולדפוס מועיל יותר של החיים. אז ההתכווצות הקשה מרפה. אתם תרגישו את זה. פעולה זו מרמזת תמיד על יחס נדיב של אמון כלפי היקום. אמרתי בהרצאה זו שכל רגע יחיד של החיים מכיל את האפשרות לבחור את העמדות שיביאו אתכם במגע עם חיי הנצח בתוכם. למעשה, מגע הוא לא המילה הנכונה: החיים הנצחיים יחלחלו אליכם לחלוטין עם המציאות שלהם. אם אתם בפחד, ולכן מְכַנְצִים ולכן מנוכרים מכוח החיים בתוכם, אתם חייבים באמת להתמודד עם הפחד ברמה העמוקה ביותר. מיצאו את הרצון המְכַנְץ שמאחורי הפחד שלכם ואז תראו את המשמעות של הרצון המְכַנְץ. זה מבהיר: "אני לא סומך על היקום. אני רוצה את זה בדרך שלי. אני לא מוסר את עצמי ליקום." זה לא נדיב ולא מהימן. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם טבעו של המרכז האלוהי כך שהחוויה של זה חסומה. כאשר יחס זה מוחלף באמון נדיב, תוכלו לחוות את האמת של היקום המיטיב שבו אין לחשוש מדבר.

שאלה: איך אני יכול לסנכרן תחושה ותנועה?

תשובה: חוסר היכולת לעשות זאת מגלה קפאון אדיר שגם הוא מגיע מִפְּחָד. אתם חוששים שאם תביעו את רגשותיכם, עליכם לצאת אל העולם. אתם חוששים כי על ידי כך, יתרחשו תוצאות לא

רצויות מסוימות . גם כאן אתם חייבים לשאול את עצמכם בדיוק ממה אתם פוחדים אם אתם נעים עם הרגשות שלכם. אולי אתם חוששים מדחיה, מלעג, מפגיעה, אבל מה שלא יהיו הפחדים שלכם, עליכם לציין אותם באופן תמציתי. רק אז יוכלו להגיע האומץ והנדיבות ולגרום לכם לקחת את הסיכון. חייב להיות סיכון. מלבד כל שאר הדברים שאמרתי על פחד, זהו הסיכורב לסכן דבר מה. אי אפשר לאבד פחד בלי הנכונות לאבד. זה אומר להסתכן. לא לרצות להסתכן הוא דבר לא נדיב. וכל דבר לא נדיב אינו מתיישב עם טבעו של הכוח שברצונכם להפעיל. כדי שהמציאות הפנימית של ההווה תפיה בכך רוח חיים, להיות אחד עם זאת ולבטא אותו, האישיות החיצונית חייבת להיות מותאמת עם / תואמת את העמדות שלה, את החוקים שלה, הדרך השלמה/ הממשית של ההווה. אלה הם חוקים טבעיים והגיוניים. אם אופיכם/ טיבעכם אינו מתואם עם חוקי הכוח הגדול עמוק בתוך המרכז שלכם, אתם לא יכולים לבטא כוח גדול זה. אי-אמון ביקום, אי רצון להסתכן לעולם, זה קטנוניות הרוח. היכן שהקונפליקטים והבעיות האנושיות מתגוררים בנשמה, גם הקטנוניות הזאת קיימת.

לכן, הדרך היחידה היא להתמודד בדיוק עם מה שאתם מפחדים, מה שאתם רוצים, ואיפה שאתם נמנעים באופן לא נדיב מלתת אמון ומלקחת סיכון. זו הדרך היחידה לצאת מהפחד. אין דרך אחרת. הפחד הוא לגמרי תוצאה של דואליות. אתם רואים, אם אתם רוצים כל כך חזק, אתם חייבים לחשוש באותה מידה של חוזק לא לקבל את מה שאתם רוצים. באופן הפוך, אם אתם מפחדים כל כך חזק, אתם צריכים באופן לא מודע לרצות את מה שאתם לא רוצים לחוות. הרצון המופרז ואי הרצון המופרז יוצרים לא רק כיוון אלא מכילים גם דואליות- כן לעומת לא, טוב לעומת רע. דואליות מסתיימת בקונפליקט, היא תוצאה של קונפליקט ולכן מובילה לנקודת השבירה של האל - חזור. הקצה לא מציע חלופה אחרת מלבד להסתובב; ואז העיקרון האוניברסלי יתגלה במצבו המשוחרר מקונפליקטים וחסר הפחד. אז תנועת נשמה הרמונית מתרחשת היכן שלא ה"כן" ולא ה"לא" יותר מדי חזקים; לא בגלל שאין רצון להתרחב באושר עילאי, כיוון שזהו הרצון הטבעי, אלא בגלל האמון ביקום ובחוקים שלו .

היו מבורכים. היו בשלווה.

בעריכת ג'ודית וג'ון סאלי

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.